

Đời Không Như Là Mơ

Chương 15 : Chương 15

TÔI THƯ TƯ, tôi loay hoay chuẩn bị cho cuộc hẹn với anh chàng Lester thợ rèn. Cuối cùng thì anh ấy cũng gọi. Nghe có vẻ đủ bình thường, nhưng hãy cứ thành thật đi. Với một cái tên như Lester, là thành viên của một hợp tác xã thợ thủ công với dung nhan được tóm gọn là hấp dẫn theo cách riêng... thì... Hy vọng của tôi bay bổng tương đối thấp.

Dẫu vậy, tôi thấy rằng ra khỏi ngôi nhà này chẳng phải là điều tệ nhất trên đời với tôi. Tôi có thể thực tập một vài mảnh nữ tính với anh ta, thử một vài kỹ thuật là Lou đã bày cho trong buổi Gặp gỡ Người Trong mộng. Phải, tôi tuyệt vọng đến thế đấy.

Margaret đang nhìn – từ khi chúng tôi nói chuyện hồi cuối tuần, chị vẫn không hờ thêm lời nào về đề tài chồng chị cả. Angus ngồi nhìn trong khi tôi kiên nhẫn làm theo lời khuyên của Lou... một chiếc váy đủ ngắn để thể hiện rằng, phải, tôi có đôi chân cực đỉnh. Một chút son môi, một chút nước thánh trên tóc, và tôi đã sẵn sàng lên đường. Tôi hôn Angus liên tục, bảo nó đừng có thấy ghen tị, cô đơn hay thất vọng, bảo rằng nó có thể xem kênh HBO và đặt pizza, rồi chợt nhận ra mình đã đi quá xa, quá xa trên con đường trở thành “Quý cô yêu chó kỳ quặc”, tôi bèn quay đầu đi ra ngoài.

Lester và tôi sẽ gặp nhau ở quán Blackie, và tôi thấy rằng mình nên đi bộ. Đó là một đêm đẹp trời, chỉ hơi se se lạnh, và ở phía Tây, có một đường vô cùng mảnh màu đỏ khi ánh hoàng hôn còn cố níu kéo thêm một chút nữa. Tôi dành một giây để ngắm nhìn ngôi nhà của mình. Tôi đã để chiếc đèn hiệu Tiffany sáng cho Angus, và đèn treo ngoài hiên cũng đang bật. Nụ hoa mẫu đơn chi chít đây hứa hẹn... trong khoảng một tuần nữa, chúng sẽ bùng nổ thành những đóa hoa thơm ngát, mê say tỏa hương khắp căn nhà. Lối đi bằng đá hoa được viền bằng hoa oải hương, dương xỉ và thạch nam, còn ngọc trâm thì chen nhau thành một khối xanh tươi dưới chân hòm thư.

Đó là một ngôi nhà hoàn hảo, ngọt ngào đủ để được xuất hiện trên trang bìa tạp chí, ấm cúng, chào đón, độc đáo. Chỉ thiếu có một thứ – một người chồng. Lũ trẻ. Cả gia đình đáng yêu mà tôi luôn luôn hình

dung tới... cái gia đình mà ngày càng khó tưởng tượng hơn.

Có thể bạn sẽ thắc mắc vì sao tôi không bán ngôi nhà sau khi Andrew bỏ rơi nó cùng với tôi. Dù sao thì, nó đáng lẽ đã là nhà của chúng tôi. Nhưng tôi yêu nó, và nó có thật nhiều tiềm năng. Cứ nghĩ đến việc không còn được nghe tiếng sông Farmington rì râm nhẹ nhàng từ phía xa, hay để cho ai đó khác trông hành và treo dương xỉ trên hiên nhà... tôi không thể làm như thế được. Và phải, có lẽ tôi đang níu lấy mảnh vụn cuối cùng của Andrew và tôi. Chúng tôi đã lên kế hoạch sống hạnh phúc ở đây...

Vậy là, thay vì trở thành nhà của chúng tôi, nó trở thành nhà của tôi. Ngôi nhà đó là liều pháp cho sự đau khổ của tôi, và vì tôi đã chăm chút cho nó, biến nó thành một chốn tôn nghiêm tiện nghi, đẹp đẽ và đôi chút tươi vui bất ngờ, bạn có thể tin chắc rằng tôi vẫn hình dung ra một cuộc trả thù của mình với Andrew. Rằng tôi sẽ gặp ai đó tốt hơn, thông minh hơn, cao hơn, vui tính hơn, tử tế hơn... ai đó ngưỡng mộ tôi đến phát điên, cảm ơn bạn lắm. Và Andrew sẽ thấy. Đó là mất mát ngu ngốc của anh ta. Và anh ta có thể sẽ cô đơn và đau khổ đến hết phần đời ngu ngốc còn lại.

Hiển nhiên, mọi chuyện không thành ra như thế, nếu không thì tôi đã chẳng đứng trên vỉa hè này, một bên là anh bạn trai giả, và bên kia là người thợ rèn, một tên cựu tù khiến phần đàn bà trong tôi phải sôi sục.

“Đi thôi,” tôi tự bảo mình. Margaret mấy hôm nay có thể hơi thiếu tình yêu, nhưng chị ấy sẽ không gán ghép tôi với một người tệ hại đâu. Lester thợ rèn. Quả là hơi khó để thấy hứng thú về anh ta. Lester. Les. Không. Chẳng có gì cả.

Blackie đông nghẹt, và ngay lập tức, tôi ân hận vì đã bố trí cuộc hẹn như thế này. Tôi nên làm gì đây, cứ vờ vai từng người và hỏi họ có phải Lester thợ rèn không chẳng? Có ai là thợ rèn trong này không ạ? Làm ơn, nếu bạn là thợ rèn, xin hãy báo với quầy bar ngay lập tức.

“Tôi có thể lấy gì cho cô?” người pha chế hỏi khi tôi rướn người về phía trước.

“Một rượu gin pha tonic được không?” tôi hỏi.

“Có ngay,” anh ta đáp.

Chà, vậy là tôi ở đây, một lần nữa cố gắng truyền tải Vẻ Ngoài, sự tự tin, sự hấp dẫn, cái ánh mắt Tôi chỉ là một người vui vẻ quan sát cuộc đời này mà vốn không thể hiện sự háo hức thậm chí mong tìm được bạn trai để tôi không phải cô đơn khi em gái cưới chồng chưa cưới cũ, mà chuyện này có vẻ sẽ sớm thôi, khi thế. Khiêu vũ tốt là một điểm cộng.

“Xin lỗi, cô là Grace?” một giọng nói vang lên sau vai tôi, “Tôi là Lester.”

Tôi quay lại. Mắt tôi mở to. Nhịp tim đứng lại hoàn toàn, rồi đập dồn khoảng 180 nhịp một phút.

“Cô là Grace, đúng chứ?” người đàn ông hỏi.

“Cảm ơn,” tôi lắp bắp. Là trong câu “Cảm ơn Chúa!” rồi tôi ngậm miệng lại và mỉm cười, “Chào. Tôi muốn nói, phải. Tôi là Grace. Xin chào. Tôi khỏe, cảm ơn.”

Tôi lắp bắp như một con ngốc. Bạn cũng sẽ thế thôi, nếu bạn nhìn thấy anh chàng này. Lạy Chúa lòng lành trên thiên đường, ôi, Margaret, cảm ơn chị, vì trước mặt em là một người đàn ông thuộc kiểu mọi phụ nữ trên trái đất đều muốn ăn ngẫu nhiên kèm kem phết bơ và sốt sô cô la. Tóc đen. Mắt đen kiểu gypsy. Má lúm chết người. Áo sơ mi mở để lộ làn da ngăm đen và cái cổ trơn láng gợi mời. Kiểu như Julian nhưng nguy hiểm hơn, ít đáng yêu hơn. Da sẫm hơn. Cao hơn. Hùng hực lửa tình. Ơn trời.

Người pha chế đưa cho tôi đồ uống, và tôi mụ mị đưa cho anh ta một tờ 20 đô. “Không cần thôi lại,” tôi lầm bầm.

“Tôi lấy cho chúng ta một bàn rồi,” Lester nói. “Ở phía kia, đằng sau. Chúng ta đi chứ?”

Anh dẫn đường, nghĩa là tôi được ngắm nghĩa bộ môn của anh khi chúng tôi luôn lách qua đám đông. Thế là sẽ gửi hoa cho Margaret, giặt đồ và nướng bánh sô cô la cho chị, tôi thậm chí cảm ơn chị vì đã ghép tôi với anh chàng Lester thợ rèn, một người hơn đút cái tiêu chuẩn “hấp

dẫn theo cách riêng”.

“Tôi thực sự bị kích động khi Margaret gọi điện.” Lester ngồi xuống và nói. Anh đã có một cốc bia, và giờ thì nhấp một ngụm. “Cô ấy thật tuyệt.”

“Ồ,” tôi nói, vẫn còn đang ở trạng thái ngu muội hoàn toàn. “Cái đó... phải. Đúng thế. Tôi yêu chị gái mình.”

Anh cười thật tươi, tôi nghe một tiếng rên nhỏ dưới cuống họng mình.

“Vậy là cô làm việc ở trường học à?” anh hỏi.

Tôi sốc lại tinh thần. “Phải, đúng thế,” tôi trả lời. “Tôi là giáo viên lịch sử ở Học viện Manning.”

Tôi cố gắng xoay xở để nói nốt mấy câu về việc tôi làm gì và ở đâu, nhưng tôi không thể thư giãn tôi. Người đàn ông này đẹp trai đến không tin nổi. Tóc anh dày và khá dài, uốn lượn duyên dáng quanh khuôn mặt. Anh có đôi tay thật phi thường, khỏe mạnh và sẫm màu với những ngón tay và một vết cắt đang lành mà tôi chỉ thèm được hôn cho chóng khỏi.

“Vậy, Lester, anh là thợ rèn gì?” tôi nuốt nước bọt, hỏi.

“A, thực ra tôi mang cho cô một tác phẩm của mình đây. Một món quà nhỏ thay cho lời cảm ơn vì đã tới gặp tôi.” Anh với tay vào chiếc túi da tơi tả bên cạnh và lôi ra thứ gì đó.

Một món quà! Tôi tan chảy như... thật ra là, như một mẫu kim loại bị nấu chảy, hẳn nhiên rồi. Anh ấy làm cho tôi thứ gì đó.

Lester thẳng người lên và đặt vật đó lên bàn.

Nó thật đẹp. Làm bằng sắt, một hình người trừ tượng vươn lên từ chân đế, mảnh kim loại uốn lượn duyên dáng thành một đường cong mềm mại, đôi tay vươn lên thiên đường, mái tóc sắt chảy dài như thể chào đón cơn gió thổi tung vào một ngày hè. “Ôi, trời ơi,” tôi thốt lên. “Nó đẹp quá.”

“Cảm ơn,” anh nói. “Nó thuộc một chuỗi tác phẩm mà tôi đang làm, và chúng bán chạy lắm. Nhưng cái của cô thì đặc biệt, Grace ạ.” Anh dừng lại, nhìn tôi bằng đôi mắt đen thăm thẳm. “Tôi nghĩ cô rất tuyệt, Grace. Tôi hy vọng chúng ta sẽ thực sự hợp nhau. Cái này giống như là một món quà bày tỏ thiện ý của tôi.”

“Ôi chao,” tôi nói. “Vâng.” Là trong câu Vâng, em sẽ cưới anh và sinh cho chúng ta bốn đứa con khỏe mạnh.

Anh lại cười thật tươi, tôi lập cập cầm lấy ly rượu và uống cạn.

“Thứ lỗi cho tôi một giây,” Lester nói. “Tôi phải gọi một cuộc điện thoại ngắn, tôi sẽ trở lại ngay. Rất xin lỗi.”

“Ồ, không, không hề gì,” tôi kiềm chế. Tôi có thể sử dụng thời gian đó để lấy lại kiểm soát, bởi vì thực sự là tôi đã lao đảo bên bến bờ cực khoái. Ai mà trách tôi được chứ? Quý ông Gipsy đẹp đẽ thích tôi. Muốn một mối quan hệ với tôi. Có thể dễ dàng như thế này thật sao? Thử tưởng tượng cảnh đưa anh ấy về nhà để gặp mọi người mà xem! Tưởng tượng được có anh đi cùng trong lần tới Natalie và Andrew mời ghé chơi. Tưởng tượng Callahan O'Shea nhìn thấy tôi và Người Đàn Ông Gipsy đẹp đẽ xem! Thế có phải là ngẫu lắm không! Chúa lòng lành!

Tôi vô lấy điện thoại trong túi và nhấn số máy nhà.

“Margaret,” tôi hồi hải thâm thì khi chị bắt máy. “Em yêu anh ấy! Cảm ơn chị! Anh ấy thật đáng kinh ngạc! Anh ấy không hấp dẫn theo cách riêng! Anh ấy lộng lẫy đến không thể tin nổi!”

“Chị vừa mới bật phim Các vị thần và những vị tướng.” Margaret nói. “Em xem cái thứ vớ vẩn này thật đấy à?”

“Anh ấy thật kỳ diệu, Margs!”

“Được rồi. Rất vui được phục vụ. Anh ta có vẻ nôn nóng muốn gặp em. Thực ra ban đầu anh ta muốn làm quen với chị trước, nhưng chị lại xòe nhả cưới ra. Giờ thì chị ân hận rồi,” chị nói, nghe hơi ngạc nhiên.

“Ồ, anh ấy quay lại rồi. Cảm ơn lần nữa, Margs. Em dập máy đây.” Tôi

nhấn nút “Kết thúc cuộc gọi” và mỉm cười khi Lester trở lại và ngồi xuống. Cả cơ thể tôi rung động những ham muốn.

Trong khoảng nửa tiếng sau đó, chúng tôi cố gắng nói chuyện. Thực ra tôi là người gặp khó khăn trong chuyện đó và vì thế đành cố gắng thể hiện rằng mình là một người giỏi lắng nghe, bất chấp sự thật là tôi gần như không thể tập trung chú ý nổi, nhờ cơn say mê đang rạo rục trong tôi. Lờ mờ, tôi nghe Lester kể cho mình về gia đình anh, chuyện anh trở thành thợ rèn như thế nào, anh đã trưng bày ở những đâu tại New York và San Francisco. Anh đã có một mối quan hệ kéo dài (với một người phụ nữ, điều đó ru ngủ bất cứ nỗi lo sợ mong manh nào), nhưng chuyện đó lại không thành. Giờ anh đang muốn ổn định cuộc sống. Anh thích nấu ăn và rất nóng lòng được làm cho tôi bữa tối. Anh muốn có con. Anh thật hoàn hảo.

Rời điện thoại của anh đổ chuông. “Ôi, chán thật, tôi xin lỗi, Grace,” anh nói với nụ cười áy náy, liếc về phía màn hình điện thoại. “Tôi đang chờ cuộc gọi này.”

“Không, không, anh cứ tự nhiên,” tôi nói, nhấp ly gin tonic. Cứ làm gì anh muốn, cưng ạ. Em là của anh.

Lester lật mở điện thoại. “Cô muốn gì, con đi kia?” anh hỏi gặng, mặt méo đi vì giận.

Tôi sặc và phì ra, lão đảo ngồi thẳng lại trên ghế.

Xung quanh tôi, mọi người im phăng phắc. Lester không để ý gì đến chúng tôi.

“A, thể đoán xem tôi đang ở đâu?” anh ta gặt, hơi dịch ra xa khỏi tôi. “Tôi đang ở quán bar với một người đàn bà! Thế đấy, đồ điểm tởm lợm! Và tôi sẽ đưa cô ta về nhà rồi sẽ quan hệ với cô ta!” Giọng anh ta mỗi lúc một to, vỡ ra ào ạt. “Phải rồi đấy! Trên ghế băng, trên giường, trên sàn bếp, trên cái bàn bếp đáng nguyên rửa! Cô thích như thế chứ, đồ cặn bã gian dối khối nạn?” Rồi anh ta đóng nắp điện thoại, nhìn tôi và mỉm cười. “Chúng ta đến đâu rồi nhỉ?” anh ta nhã nhặn nói.

“Ờ...” tôi nói, liếc nhìn quanh sợ hãi đến cứng người. “Đó là người cũ

của anh hả?” tôi hỏi.

“Cô ta chẳng có nghĩ lý gì với tôi cả,” Lester nói, “Này, cô có muốn trở lại chỗ của tôi không? Tôi có thể nấu bữa tối cho chúng ta.”

Toàn bộ lực phủ ngũ tạng của tôi co vào kinh hãi. Đột nhiên, tôi không muốn bất cứ điều gì từ căn bếp của Lester cả, cảm ơn nhiều lắm.

“Hơ... ừm, Lester. Anh có nghĩ là tôi hơi quá giới hạn nếu tôi nghĩ rằng anh, à, vẫn chưa thực sự quên cô ấy không?” Tôi cố mỉm cười.

Gương mặt Lester xịu xuống. “Ôi, khổn thật,” anh ta nức nở, “tôi vẫn yêu cô ấy! Tôi yêu cô ấy và điều đó đang giết tôi!” Anh ta gục đầu xuống bàn và liên tục đập trán, nức nở, khụt khịt, nước mắt tuôn ào ào.

Tôi bắt gặp ánh mắt của cô phục vụ bàn và chỉ vào ly rượu của mình. “Cho tôi một ly nữa,” tôi gọi.

MỘT TIẾNG RƯỢI SAU, cuối cùng tôi cũng đưa được Lester ra xe, nghe tất cả mọi chuyện về Stefania, một cô gái Nga lạnh lùng đã bỏ anh theo một người đàn bà khác... về việc anh đã tới nhà và thống thiết gọi tên nàng mãi, mãi, mãi cho tới khi cảnh sát được gọi đến và kéo anh đi khỏi đó như thế nào... về việc anh đã gọi cho cô 107 lần trong một tối ra sao... về việc anh đã xóa nước Nga khỏi một tấm bản đồ cổ ở thư viện công cộng và rồi phải chấp hành 100 giờ phục vụ cộng đồng kiểu gì. Tôi gật đầu và lẩm bầm, nhấp phân rượu rất-chi-cân-thiết (tôi đi bộ về nhà, có gì là hại đâu chứ?) Nghệ sĩ, tôi nghĩ như vậy khi lắng nghe bài diễn văn cay đắng của anh chàng. Tôi cũng đã từng bị đá, nhưng bạn không hề thấy tôi bậy lên bãi cỏ nhà ai đâu. Có khi Kiki sẽ thích anh ta.

“Vậy, này. Chúc may mắn nhé, Les,” tôi nói, chà chà lên bấp tay. Đêm trở lạnh hơn và sương mù đã giăng quanh đèn đường.

“Tôi căm thù tình yêu,” anh ta tuyên bố với trời. “Hãy nghiền nát tôi đi, sao lại không làm chứ? Giết tôi đi, trời ơi!”

“Cứng rắn lên nào,” tôi nói. “Và... thật ra thì cảm ơn vì đồ uống nhé.”

Tôi nhìn theo khi anh ta lái xe ra khỏi bãi đỗ – không đời nào tôi vào xe

với anh ta, dù cho lời đề nghị được đưa tôi về của anh ta có hiền lành tử tế đến đâu. Thở dài, tôi nhìn đồng hồ. Mười giờ tối thứ Tư. Một chàng nữa ngã xuống.

Chết tiệt. Tôi để quên bức tượng trong quán, và dù người làm ra nó có bị điên hay không, tôi vẫn thích nó. Thực ra, rất có thể nó sẽ có giá trị hơn trong tương lai gần. Thợ rèn được đưa vào trại. Giá tăng vọt. Tôi ghi chú trong đầu là phải bóp cổ Margaret ngay khi về đến nhà. Rốt cuộc thì chị ấy là luật sư cơ mà. Có thể lên tới ghép đôi cho tôi, chị ấy nên tiến hành kiểm tra lý lịch trước.

Tôi trở vào trong, lấy lại bức tượng, len lỏi lẩn lủn qua biển người nằm kín trong Blackie và đẩy cửa để đi ra. Nó bị kẹt. Tôi đẩy mạnh hơn và nó đột ngột mở ra, nện vào ai đó cũng đang cố vào cùng lúc đó.

“Ài,” anh ta nói.

Tôi nhắm mắt. “Đi thì phải nhìn chứ,” tôi càu nhàu.

“Đáng lý tôi phải biết đó là cô chứ,” Callahan O'Shea nói. “Nốc rượu đây à, Grace?”

“Tôi có hẹn, cảm ơn nhiều. Và anh chẳng có tư cách mà chỉ trích đâu. Một người Ireland trong quán rượu. Lạ lùng gớm.”

“Tôi thấy là chúng ta lại say rồi. Hy vọng là cô không lái xe.” Tia nhìn của anh ta chuyển từ tôi qua quầy bar. Tôi quay lại nhìn. Một cô gái tóc vàng hấp dẫn chìa mấy ngón tay đang ngúc ngoắc ra cho anh ta và mỉm cười.

“Tôi không say! Và tôi không lái xe, nên đừng có lo. Tận hưởng cuộc hẹn đi. Bảo cô ấy gọi ly đúp ấy nhé.” Nói xong, tôi đi qua anh ta về phía đêm rét mướt.

Callahan O'Shea có thể là một gã ngạo mạn khó chịu, nhưng tôi phải thừa nhận anh ta đã đúng về tử lượng của tôi. Vốn dĩ, tôi định ăn chút đồ, nhưng khi cô phục vụ bàn tới, Lester lại đang ở cao trào của bài diễn văn cay đắng về tình yêu, và gọi món cánh gà nướng lúc đó thì có vẻ hơi thiếu tế nhị. A thì, tôi không hẳn là say, chỉ hơi ù đầu một chút.

Thêm vào đó mùi hoa tử đinh hương nồng nàn thực ra lại tạo thành một cảm giác khá thú vị.

Sương giờ đã dày hơn rồi, và tôi không thấy tận mắt tóc mình đang làm trò gì, nhưng tôi có thể cảm thấy nó xù ra, phồng lên, duỗi ra như một sinh vật hoang dã. Tôi hít vào thêm không khí vốn đầy mùi tử đinh hương và vấp – cái giá của việc nhắm mắt trước vĩa hè lô nhô của Peterston – nhưng lấy lại thăng bằng một cách nhanh chóng.

“Tôi không thể tin là bạn trai cô lại để cô đi bộ về trong tình trạng thế này đây, Grace. Đúng là đồ vô lại.”

Tôi quắc mắt. “Lại anh. Anh làm gì ở đây?”

“Đưa cô về. Tôi thấy là chúng ta vừa thắng giải Emmy,” Callahan nói, nghiêng đầu để nhìn rõ hơn bức tượng của tôi.

“Đây là một món quà đáng yêu. Từ Wyatt. Anh ấy đã mang nó đến cho tôi. Và anh không cần phải đi với tôi về nhà.”

“Ai đó nên làm thế. Nghiêm túc nào, anh bạn trai đó của cô đâu rồi?”

“Anh ấy có một ca phẫu thuật vào buổi sáng và phải đi. Nên anh ấy đi rồi.”

“Hừm,” Callahan nói. “Vì sao ít nhất anh ta không lái xe đưa cô về nhà? Hay là anh ta phải tụ tập với lũ mèo hoang?”

“Tôi muốn đi bộ. Tôi khẳng khẳng đòi đi. Với lại, còn cuộc hẹn của anh thì sao? Anh cứ để cô ấy một mình ở quán rượu như thế à? Chậc chậc.”

“Cô ta không phải đối tượng hẹn hò của tôi.”

“Nhưng tôi thấy cô ta vậy anh đúng kiểu nhận ra người đang chờ đợi.”

“Nhưng cô ta không phải đối tượng hẹn hò của tôi,” anh ta nói.

“Nhưng tôi vẫn thấy thật khó tin,” tôi nói. “Vậy thì cô ta là ai?”

“Nhân viên quản chế của tôi.” Callahan cười nhả nhổ. “Giờ nói với Chú Cal sự thật nào, Grace. Có phải chúng ta có một vụ gây gỗ nhỏ với bạn trai cô tối nay không?”

“Không, chúng tôi không gây gỗ - sao cũng được. Và điều đó thật như lời Chúa vậy.” Có lẽ giờ là thời điểm tốt để đổi đề tài. “Anh là người Ireland thật à?”

“Cô nghĩ sao, thiên tài?”

Tôi nghĩ anh là thằng khốn. Oái. Có khi tôi nói thành tiếng rồi.

“Có lẽ cô nên trung thành với Coca khi ra ngoài lần sau, hả?” anh ta gợi ý. “Cô uống mấy ly vậy?”

“Hai ly gin pha tonic - thực ra là một rưỡi - và tôi không hay uống, thế nên phải, có lẽ tôi hơi ngà ngà. Chỉ thế thôi.” Chúng tôi tới một trụ cầu bắc qua đường sắt.

“Vậy là cô không thể kham được rượu. Mà này, cô nặng bao nhiêu cân?”

“Cal, hỏi cân nặng của phụ nữ là một sai lầm sơ đẳng đấy, vậy nên rút lại lời đi, cậu bé.”

Anh ta cười, cái âm thanh mờ ám, hư hỏng kiểu đáng yêu ấy. “Tôi thích lúc cô gọi tôi là ‘cậu bé’. Và tôi sẽ gọi cô là ‘sâu rượu’, thế nào?”

Tôi thở dài thành tiếng. “Nghe này, hỡi yêu tinh Callahan O'Shea, cảm ơn vì đã hộ tống tôi một đoạn xa thế này. Chỉ còn vài tòa nhà là về tới nơi rồi. Sao anh không quay lại với cô gái của anh đi nhỉ?”

“Bởi vì đây không phải là khu dân cư an toàn nhất và tôi không muốn cô đi bộ về một mình.”

Á. Đây chính là khu vực lộn nhộn của vùng này... thực tế là, khi một vụ mua bán thuốc phiện diễn ra thì nó thường xảy ra ở ngay đây, dưới chân cầu. Tôi lén nhìn khuôn mặt của Cal. Bên cạnh vẻ ngoài cực kỳ ưa nhìn, tôi phải thừa nhận, anh ta thật ra... rất chi là, chu đáo.

“Cảm ơn,” tôi nói. “Anh chắc chắn là đối tượng hẹn hò của anh không bận tâm chứ?”

“Sao cô ấy lại bận tâm chứ? Tôi đang làm dịch vụ công ích cơ mà.”

Bước xuống mấy bậc thang kim loại của cây cầu nhỏ, tôi trượt chân. Callahan vớ ra và chộp lấy tôi trước khi xảy ra hậu quả. Cánh tay ấm áp, rắn chắc, đáng tin cậy. Chẳng ngại ở lại đây cả đêm. Mùi anh ta cũng thật dễ chịu, điên thật, giống mùi xà phòng và gỗ.

Anh ta vớ tay ra và nhẹ nhàng lấy cái gì đó ra khỏi tóc tôi... một chiếc lá. Nhìn nó một chút rồi thả rơi. Vẫn giữ lấy tôi, bàn tay anh ta thật ấm trên bắp tay tôi.

“VẬY. Người hẹn hò của anh,” tôi buột miệng. “Ừm. Cô ấy có vẻ đáng yêu. Ý tôi là trông đáng yêu.” Tim tôi quấy ùng ùng trong lồng ngực như con cá sắp chết.

Cal bỏ tay tôi ra. “Cô ấy rất tốt. Dù không phải người tôi hẹn hò. Như tôi đã nói với cô đấy.”

“Ồ,” cảm giác nhẹ nhõm ào xuống đầu gối tôi, khiến chúng ran lên đau đớn. Không. Tôi không muốn Callahan hẹn hò với ai hết. Và chuyện đó nói lên điều gì? Chúng tôi lại bắt đầu bước, bên cạnh nhau, sương mù bao bọc chúng tôi khỏi ánh đèn pha thi thoảng lướt qua, giảm bớt âm thanh của xe cộ. Tôi nuốt nước bọt. “VẬY, Cal, anh có... ừm... đang gặp gỡ ai không?”

Anh đưa một ánh mắt khó đoán về phía tôi. “Không, Grace, tôi không.”

“Anh không phải tip người dành cho hôn nhân, tôi đoán đúng không? Chưa muốn ổn định?”

“Tôi rất muốn được ổn định,” anh ta nói. “Một người vợ, hai đứa con, một bãi cỏ để chăm sóc.”

“Thật ư?” tôi hỏi. Phải, thực thế. Callahan gây cho tôi ấn tượng về loại người sẽ bước vào phòng dưới nền nhạc Xấu xa tận xương tủy. Cắt cỏ trong khi lũ trẻ đang vui đùa ấy hả? Hừm.

“Thật.” Anh thọc tay vào túi. “Không phải đây là những điều Bác sĩ Tuyệt vời muốn sao?”

“Ồ, à, tất nhiên rồi. Tôi đoán vậy. Tôi không biết.” Đây không phải là cuộc nói chuyện tôi muốn có trong tình trạng hơi chệnh choáng. “Chẳng dễ dàng gì khi ở bên một người đã kết hôn với công việc,” tôi kết thúc chẳng ra đâu vào đâu.

“Phải,” Cal nói.

“Nên anh biết đấy, mọi chuyện cũng chẳng phải tuyệt vời như vẻ bề ngoài đâu,” tôi thêm, và ngạc nhiên với chính mình.

“Tôi hiểu.” Cal quay lại nhìn tôi. Anh ta mỉm cười, chỉ một chút thôi, và tôi vội nhìn xuống. Tôi không biết gì về người đàn ông này. Chỉ biết anh ta hấp dẫn không thể chối cãi. Rằng anh ta muốn ổn định. Rằng anh ta đã phải ngồi tù vì hành động phạm pháp.

“Cal này, anh có hối hận vì đã biến thủ số tiền đó không?” tôi đột ngột hỏi.

Anh ta nghiêng đầu cân nhắc. “Chuyện đó phức tạp lắm.”

“Sao anh lại không xô hết ra đi nhỉ, anh chàng Ireland? Anh đã làm gì vậy?”

Anh ta bật cười. “Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ kể cho cô. Đằng nào chúng ta cũng sắp về đến nhà rồi.”

Chúng ta sắp về đến nhà rồi. Cứ như là chúng tôi ở cùng một chỗ. Cứ như là anh sẽ bước vào, và Angus sẽ không cần. Cứ như là tôi – hoặc có thể là anh – sẽ làm ít đồ ăn nhẹ và cùng tôi xem phim. Hoặc không. Hoặc có thể chúng tôi chỉ lên gác, khỉ thật. Trút bỏ vài mảnh vải. Rèn luyện thân thể tí chút.

“Đây rồi,” Callahan nói, đi cùng tôi lên lối mòn. Hàng rào sắt trước hiên trơn và lạnh, còn bàn tay của Callahan trên lưng tôi thì cảm giác còn ấm hơn ban nãy. Chao ôi. Đợi một chút. Bàn tay anh ta trên lưng tôi. Anh ấy

đang chạm vào tôi, một người đàn ông, cảm giác thật thích, giống như một mặt trời nhỏ đang ngự ở đó, tỏa hơi ấm tới những vùng xa xôi sâu thẳm trong cơ thể tôi.

Tôi quay lại phía anh ta, định nói gì đó - sao cơ, đầu tôi hoàn toàn trống rỗng. Hình ảnh nụ cười của anh ấy, đôi mắt trìu mến, đáng yêu của anh ấy cuốn sạch ý nghĩ khỏi đầu tôi.

Đầu gối tôi mềm nhũn và run rẩy, tim tôi phồng lên dưới xương sườn trong một làn sóng ấm áp. Mất một giây, tôi có thể cảm thấy nếu hôn Callahan O'Shea thì sẽ thế nào, và sức mạnh của cảnh tượng đó khiến dạ dày tôi lùng bùng. Môi tôi khẽ hé mở, mắt khép run rẩy. Anh ta như một thổi nam châm, hút tôi vào.

“Chúc ngủ ngon, cô sâu rượu nhỏ bé của tôi,” anh ta nói.

Tôi nói, “Rất cảm ơn anh, cậu bé. Cảm ơn vì đã đi cùng tôi về nhà.”

Và với một nụ cười rạng rỡ khiến tôi mềm ra đến tận xương tủy, anh quay người bỏ đi, về lại với cô gái không phải đối tượng hẹn hò của anh, để lại tôi lơ ngơ không chắc mình đang thấy cực kỳ nhẹ nhõm hay thất vọng vô cùng.

LINK Truyện:

Đời Không Như Là Mơ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/doi-khong-nhu-la-mo-3765790.html>

LINK Chương này:

Chương 15

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/doi-khong-nhu-la-mo-3765790/chuong-15.html>